

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 115.990 van 17 februari 2003
in de zaak A. 115.838/XIV-8233.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. LAMBRICHTS,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Paleizenstraat 154

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kazachse nationaliteit, op 21 januari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 september 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 25 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 november 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAMBRICHTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur J. ROGGEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 7 september 2001 en zich op dezelfde dag vluchteling verklaart; dat op 11 september 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 20 december 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die luidt als volgt:

“U, Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine, verliet Kazachstan op 3 september 2001. Op 7 september 2001 kwam u in België aan waar u nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. Toen u per vliegtuig Almaty verliet was u in het bezit van een vals Kazachs paspoort met Duits Schengenvisum en een geldig exit-visum. U verklaarde op het Commissariaat-generaal dat u in Kazachstan problemen kende met de Kazachse veiligheidsdienst (KNB). Op 25 april 2001 keerde u terug naar Kazachstan nadat u in Nederland was gaan werken. U werd in Nederland door de politie op het vliegtuig gezet. Toen u in Kazachstan aankwam werd u onmiddellijk door agenten van de KNB geboeid en meegenomen. Ze sloten u gedurende tien dagen op en beschuldigden u ervan in België asiel te hebben aangevraagd en Kazachstan te hebben zwartgemaakt. U werd er geslagen. Op 4 mei 2001 werd u onvoorwaardelijk vrijgelaten nadat uw vader het Oeigoers Centrum contacteerde. Het hoofd van het Oeigoerse centrum zorgde ervoor dat u vrij kwam. Nadien werd u om de twee tot drie dagen door Birjan en Aschkar van de KNB thuis opgehaald en meegenomen en tijdens drie medenemingen werd u geslagen en u werd ervan op de hoogte gebracht dat u zich aan verscherpte controles mocht verwachten. Op 25 augustus 2001 moest u papieren tekenen dat alles wat er gezegd was bij de KNB geheim moest blijven.. Op 3 september 2001 verliet u dan vermomd Kazachstan in het bezit van een vervalst Kazachs paspoort, u bezorgd door F. C. (voorzitter van het Oeigoers Centrum in Almaty), die dat wel voor meer Oeigoeren zou doen. Het paspoort stond op naam van M. A., een etnisch Kazachse.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat de Kazachen de Oeigoeren buiten willen en liefst naar China zouden sturen (CGVS, p. 4). Er dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde vervolging door de Kazachse overheid niet overeenstemt met de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. In deze documentatie (Missierapport Kazachstan van de Immigratieambtenaar Ministerie van Binnenlandse Zaken 14 september- 10 oktober 2000; 13 november - 19 december 2000; 6 januari 2001 en Informatie Kazachstan Cedoca, februari 2001; De Standaard en La Libre Belgique, 31 oktober 2000; Le Soir, 20 december 2000; De Standaard -Online-, 3 februari 2001; Cedoca: situatie Oeigoeren in Kazachstan, 7 september 2001) wordt nergens melding gemaakt van dergelijke vervolging. Meer nog, uit deze informatie blijkt dat er geen sprake is van enige systematische vervolging van de Oeigoerse bevolkingsgroep.

Uit voormelde informatie blijkt dat de hogere Kazachse autoriteiten gevoelig zijn voor elke vorm van etnisch geweld en spanning, waardoor het op dit niveau voor personen van Oeigoerse afkomst mogelijk is bescherming te krijgen. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat mogelijke slachtoffers van dergelijke vervolging niet op bescherming van de Kazachse overheid kunnen rekenen. Daarenboven verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat de voorzitter van het Oeigoerse Centrum in Almaty ervoor zorgde dat de KNB (Kazachse staatsveiligheid) u na tien dagen opsluiting zonder voorwaarden vrij liet (CGVS, p. 4). Het feit dat de KNB u zomaar liet gaan na tussenkomst van de voorzitter van het Oeigoers centrum in Almaty kan moeilijk gezien

worden als een bewijs dat de Kazachse overheid de Oeigoerse bevolking systematisch zou vervolgen en dat hiertegen geen bescherming mogelijk is. Daarenboven verklaarde u tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal dat u voortdurend problemen kende met dezelfde twee KNB-agenten en dat die zich wel meer bezighielden met het afpersen van Oeigoeren (CGVS, p.5). U had zich dan voor de talloze keren dat u telkens door dezelfde twee KNB-agenten werd meegenomen naar het KNB-kantoor, desgevallend tot het Oeigoers centrum in Almaty kunnen richten om dit probleem aan te kaarten en het Oeigoers centrum uw belangen te laten verdedigen bij de bevoegde instanties.

Bovendien is het toch wel zeer merkwaardig dat u verklaarde dat de KNB-agenten u verzekerden dat ze u scherp in de gaten zouden houden en dat u zich aan scherpe controles mocht verwachten (DVZ, vraag 42; CGVS, p.5-6) terwijl u zich gewoon zonder problemen naar de luchthaven kon begeven, zich rustig kon vermommen en in het bezit van een vals paspoort probleemloos het land kon verlaten. Deze ongerijmdheid laat toch wel twijfel ontstaan over de door u ingeroepen problemen met de KNB.

Gelet op het voorgaande kan er in hoofde van uw asielaanvraag geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals beschreven in de Conventie van Genève, worden vastgesteld. De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten (kopie twee pagina's van uw "echte" internationaal paspoort, geboorteakte) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet aangezien ze enkel uw identiteit bewijzen en de stempel op de kopie van uw paspoort uw verwijdering uit Nederland bevestigt.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending aanvoert van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij dit middel uiteenzet als volgt:

"Afgeleid uit de schending van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.7.1991.

Doordat de tegenpartij de aanvraag van verzoekster als kennelijk ongegrond en tevens bedrieglijk beschouwd.

Terwijl verzoekster in haar feitenrelaas wel voldoende gegevens aanbracht dat er ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en tevens onterecht besluit tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag van verzoekster.

1. De aanvraag is niet manifest ongegrond.

Artikel 52, §1, 7/Vreemdelingenwet 15.12.1980 bepaalt uitdrukkelijk dat een asielaanvraag in het stadium van de ontvankelijkheid slechts als kennelijk ongegrond beschouwd kan worden wanneer de kandidaat-vluchteling 'niet voldoende gegevens aangebracht heeft dat er ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève'.

Van een kandidaat-vluchteling wordt in het stadium van de ontvankelijkheid enkel verwacht dat hij voldoende gegevens aanbrengt die kunnen wijzen op een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en er wordt van hem zeker geen waterdicht bewijs van die vervolging gevraagd.

In casu brengt de kandidaat-vluchteling wel degelijk gegevens aan die wijzen op een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Zij werd immers verschillende malen willekeurig opgepakt en vastgehouden door de Kazachse veiligheidsdiensten. Zij geeft tevens aan dat deze problemen verbonden zijn met haar etnische origine.

De Commissaris-generaal negeert echter deze gegevens en verwijst in hoofddorde enkel naar de algemene situatie in Kazachstan.

Hier begaat de Commissaris-generaal een zware beoordelingsfout.

De Commissaris-generaal heeft immers de plicht elke asielaanvraag individueel te onderzoeken. Hij kan wel gebruik maken van een verwijzen naar algemene informatie ter ondersteuning en ter controle van zijn verbindingen na een individueel en gedetailleerd onderzoek van de asielaanvraag.

In deze zaak is de Commissaris-generaal echter in geheel omgekeerde volgorde tewerk gegaan.

Hoofdargument voor de negatieve beslissing is duidelijk het feit dat de 'door verzoekster aangehaalde vervolging niet overeenstemt met de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt'.

Bijkomend worden dan twee andere argumenten aangehaald die de Commissaris-generaal lijkt in te roepen ter ondersteuning van de - althans volgens het Commissariaat-generaal -

algemeen voor bewezen verklaarde stelling dat de Oeigoeren in Kazachstan geen problemen hebben.

Een meer aanvaardbare argumentatie zou geweest zijn: 'Uw asielaanvraag is bedreiglijk of manifest ongegrond (en dit zou dan uitgebreid geargumenteed worden) en bovendien bevestigen de algemene rapporten dat Oeigoeren geen systematische vervolging kennen in Kazachstan'. Hier werd echter gebruik gemaakt van een geheel omgekeerd denkpatroon: 'Volgens onze informatie hebben de Oeigoeren geen problemen en dus heeft u ook geen problemen'.

Deze manier van argumenteren is onaanvaardbaar en duidelijk in strijd met de geest van de Conventie van Genève.

De bestreden beslissing is daardoor aangetast door een flagrant motiveringsgebrek.

2. De asielaanvraag is niet bedrieglijk

Bovendien zijn de bijkomende argumenten die de Commissaris-generaal doen besluiten tot de bedrieglijkheid van het asielrelaas van verzoekster niet ter zake doend en zelfs op het absurde af.

Volgens de Commissaris-generaal is het feit dat verzoekster werd vrijgelaten na tussenkomst van het Oeigoers centrum in Kazachstan een bewijs dat er geen systematische vervolging van de Oeigoeren door de Kazachse overheid is.

In de eerste plaats moet hier opgemerkt dat het de mogelijke verdere tussenkomst van het Oeigoers Centrum - meer dan waarschijnlijk louter geldelijk van aard - wel een erg onzekere bescherming is. Het feit dat verzoekster na deze tussenkomst trouwens meerdere malen opnieuw werd opgepakt door de KNB bewijst trouwens het onzekere en weinig betrouwbare karakter van deze 'bescherming'.

In elk geval gaat het hier duidelijk niet om een geïnstitutionaliseerde vorm van bescherming door de Kazachse autoriteiten van de Oeigoerse bevolkingsgroep, maar wel om een officieuze vorm van bescherming - lees omkoperij - die erg arbitrair is.

Volgens het Commissariaat-generaal kan men uit het bestaan van deze mogelijke vorm van tussenkomst afleiden dat er geen sprake is van een systematische vervolging van de Oeigoerse bevolkingsgroep.

Een kandidaat-vluchteling moet elementen naar voren brengen dat hijzelf persoonlijk vervolgd wordt omwille van één van de criteria vermeld in de Conventie van Genève. Het is dus niet noodzakelijk dat het om een systematische vervolging van een ganse bevolkingsgroep gaat, zoals de Commissaris-generaal hier lijkt te pomen.

Ten slotte is het volgens het Commissariaat-generaal wel heel merkwaardig dat verzoekster 'verklaarde dat de KNB-agenten u verzekerde haar scherp in de gaten zouden houden en dat ze zich aan een scherpe controle mochten verwachten terwijl ze zich gewoon zonder problemen naar de luchthaven kon begeven, zich rustig kon vermommen en in het bezit van een vals paspoort probleemloos het land kon verlaten'. Verder volgens de Commissaris-generaal zou het hier om een ongerijmdheid gaan die twijfel laat ontstaan over de door haar ingeroepen problemen met de KNB.

De redenering van de Commissaris-generaal is erg tegenstrijdig daar hij twijfelt aan de problemen met de KNB die verzoekster sterk controleerde en deze twijfel precies voorkomt uit het feit dat verzoekster 'zich gewoon zonder problemen naar de luchthaven kon begeven, zich rustig kon vermommen en in het bezit van een vals paspoort probleemloos het land kon verlaten'.

Het feit dat verzoekster beroep diende te doen op hulp van een mensensmokkelaar, zich diende te vermommen en gebruik maakte van een vals paspoort, wijst er precies op dat verzoekster helemaal niet 'probleemloos' het land kon verlaten. Aangaande die vermommen verklarde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze gebruik maakte van een bril en een pruik en dat haar lange haar afgeknipte diende te worden.

Dit alles deed verzoekster precies om de controles te ontlopen.

Door op grond van deze informatie de problemen met de KNB agenten in twijfel te trekken, maakt de Commissaris-generaal een ernstige beoordelingsfout."

2.2. Overwegende dat, wat de schending betreft van de motiveringsplicht, de verzoekende partij het middel formeel steunt op de schendingen van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kent van de bestreden beslissing doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat nagaan of de motieven pertinent zijn,

immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel hierna vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

2.3. Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat de verzoekende partij zich beperkt tot de kritiek zij “wel degelijk gegevens (aanbrengt) die wijzen op een vervolging in de zin van de Conventie van Genève” en dat “de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (...) echter deze gegevens (negeert) en (...) in hoofdorde enkel (verwijst) naar de algemene situatie in Kazachstan”, dat zij betoogt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van de asielaanvraag “in geheel omgekeerde volgorde te werk (is) gegaan”; dat zij in dit verband suggereert dat “een meer aanvaardbare argumentatie zou geweest zijn: ‘Uw asielaanvraag is bedrieglijk en kennelijk ongegrond’ (en dit zou dan uitgebreid geargumenteed worden) en bovendien bevestigen de algemene rapporten dat Oeigoeren geen systematische vervolging kennen in Kazachstan”;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat de aanvraag kennelijk ongegrond en bedrieglijk is; dat hij eerst op basis van de beschikbare informatie aangaande de algemene situatie in Kazakstan heeft vastgesteld dat “er geen sprake is van enige vervolging van de Oeigoerse bevolkingsgroep” en daarna dat er een aantal ongeloofwaardigheden zitten in het vluchtrelaas in verband met KNB-agenten; dat de verzoekende partij met de loutere kritiek dat de commissaris-generaal de volgorde van voornoemde vaststellingen had moeten omkeren niet aantoont dat hij een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen; dat de kritiek van de verzoekende partij op deze bijkomende individuele motieven niets afdoet aan deze vaststelling, nu de bestreden beslissing in haar geheel moet worden gelezen; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien februari tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.